

יום ההסתדרות בניו יורק

ושאים אננו לומר: יום שסחה היה לנו יום אי דינאר. יום חשוב לתנועתנו. היום הזה חיזק את חברות אשר בין הפועל היהודי באמריקה ובין הסתדרות העובדים העברית בא"י. באי ינואר 1928 העסדה איתן חברות הזו בין הענף הישן ביותר והצעיר ביותר של תנועת הפועלים היהודית העולמית. והברית הזו עלולה לגרום אחריה תוצאות גדולות, בנות חשיבות היסטוריות.

אסנס, נשארנו עוד סחוף לתחומי-חברות הזו אילו הסתדרויות של הפועל היהודי באמריקה; מבחינה רשמית נשאר גם די-איי-טריינגני סחוף לסניכות הגנורקי שפסן, אם גם הרבה סניפיו משתתפים בה בפעילות רבה. מבחינה רשמית נשאר מחוץ לסניכות הדי-איי-טריינגני סחוף לסניכות הגנורקי באנרי גם המנדרי שבאמריקה. אם כי זה סבין חביון משתתף ה"ק ניכר בפעולה ברחבי הארץ. אולם אין איש אשר יפקפק, כי סוים יצטרף הדי-איי-טריינגני לסניכות גם מבחינה רשמית ואפילו הסאציאליסטישער פארבאנד לא יוכל לעמוד כולו לאורך ימים מחוצה לה. גיד לנו הסומד והטבעי יקרב סוים אף את שתי ההסתדרויות הללו בהכרח. מסתברא,

שהגני סצוים על תבסוסים העשויים להקל מבחינה נפשית את דרכן של אלה אל המדינות. שהרי שאיפתנו היא: לסחוף את כל הכוחות אשר במחנה הפועלים היהודים, אולם כדור ונלוו: עם שתי ההסתדרויות האלה או כל עדיהן — הצבור הסאורגן של הפועלים היהודים באמריקה הוא כרוכו הגדול שלוכד בסניכות הגנורקשפסן וכרת את בריתו עם צבור הפועלים בארץ ישראל.

כבינים האחרון של אי העובדת לא נערר כמעט אף אחד היוניונים היהודים, התענינותם נתעסקה סאז היות הועידה דאש-תקד, בוועדת-ההחלטות הסכימו כבר באי-כוח היוניונים השפעה ניכרת. אסנס, הם עורם סוסופים להביש על באי-כוח ספלטות הפועלים כעל הסוכחים כשאלות האייות והקשיבו כתאומת-לב סרובה להצהרותיהם, והדבר טבעי הוא, אולם הולכים באי כוח היוניונים ונסשנים יותר ויותר לתוך סענלר החיים של צבור הפועלים בא"י, הם הולכים ומעמיקים בהבנת הסובלימוס המדיניות, הכלכליות, החברתיות והתרבותיות העומדות בפני צבור הפועלים בא"י, ואם יודגן משהו ויססוף על אייבקיאותם של מנהיגי הפועלים

כאן כסובלימוס האייות, ויאסר מאום כך לעשות להסוים פליטיים-ספלטנויים — תגדל טאר הפתעתו למראה התשובה אשר יחזרו לו מנהיגי הפועלים האלה. נסיונם של פועיצ השמאליים להעלות סחדש את שאלת הלי-שונות הוכיח בעליל, כי באי כוח הפועלים אינם ניתנים למעשי-הפחדה אפילו כשסמתיי-עים לגכס בדבריי-בלע, היוניונים הריכים ונעשים חוסי-הסדרה של הגנורקשפסן. כאן הערובה, כי הסניכות תצעד פעם בסוחות וככל אשר התקיים תנועת פועלים יהודית באמריקה לא הופר בריתה עם הסתדרות העובדים בא"י והסו הנוסלן ילכו וירחיבו ועמיקו לתועלתם של הפועלים העברים בא"י וא לי לשנה-תועלתם של הפועלים היהודים באמריקה.

אין אני אומר להעמיק עתה כאותו הענין — אולם כדור ונלוו לפני כי חברות עם ההסתדרות תסייע לפועלים היהודים באמריקה לפתור כמה ששאלותיהם הכאובות, ובתוכן אולי גם את הסובלימוס הקשה של די-פולטיטרויציה, לא אחת מצורות-החיים של חיי העבודה בא"י תועבר — כסובן, בהתאם לתנאים והאפשרויות — לאמריקה. עתידה איז לששש גורם מעודד ורונטא סלהובה, הסשלחות סהתס להכא ומשלחות-

הפועלים סהכא להתם — גם אלה צריכות ועתידות לכא — תשששנה צנוריסעבר להש-פעת נוסלן. חברות הזו — סמנה פנה ויחד לתכניות ויצירה הפרודוקטיביות, ואם נסקור סנקודת הסתכלות היסטורית על הסאורעות המופלאים בשנים האחרונות — תגדל בעינינו חשובתו של היום הגדול אשר עבר עלינו, יום אי דינאר.

אולם אודה, כי השמחה הגדולה אשר היתה לנו לנהלה באי דינאר ניוונה יותר מן העבר וההווה כאשר מן הצד, אשר לימים עברו יורשה לנו לומר, כי אנחנו, ותיקי פועיצ כאן, שמחנו יותר סכל משי-תתפי הועידה הגדולה בשעת קבלת-הפנים הנהדרת בקיפריינגון, עשרים השנים האחרות נית עלו ונצנצו דוקא לפני עיניהם של אלה אשר באו לכאן בראשית היות התנועה. עברו וחלפו לפני עיני-הרוח השנים 1804 עד 1916, נזכרנו בשנים, כשהוכרחנו להטיח את המולגולת כלפי כתלית-התנגדות ושחוף-הנפש, נזכרנו בשנים כשהוצרכנו להעלות על לבותינו שריוני-אסונה לכל נפול הלל סהצ-הלענ והצחוק, נזכרנו איך נחסץ הלב עד כדו דמעות בשנות הכרירות ההן, כשעי-טרנו אין אונים בפני חוסת-הגבר אשר הפרדה בעינו ובין ההמונים הרחבים של

הפועלים היהודים, לא אחת שאלנו את עצמנו סתוף הרגשת-כאב: התהום הרבה הזאת והשנאה הכבושה ליצין — סהיכן היא? הסבלי אין דם בעורקיהם של פועלים יהודים כאשר בעדיקנו אנו? כלום אין נפשם סולדת למראה שפלותנו ומעמדנו העלוב? כלום אין כל תשוקה בלבם לעצמאות וליצירה?

ועוד עלו לפנינו השנים הבאות: תנועת הקינגרם, ימי המעוף הגדול, קונטרס-הפועלים, אילם כמה מן השנאה הכבושה לאי פעמעה בחונים הישתיים דוקא בראשית האפשרות הגדולה לנלוו רצונו הפוליטי של עם ישראל.

החדשים סקרוב באו לא יוכלו השג את הסתרחש כימים ההם ברוח הפועל היהודי, כהוד סלפני הסלהסה העולמית, ולכן יקשה עליהם להשיג סה גדלה שמהת סנינו הותיקים שנשתיירו סאותן השנים, ספקירה, לפקירה כוננתי אליהם את סבטי, נוכחו בוועידה חבר אברסון, חי גורסן, חי אפלבוים ועדי, אתכם הסליחה: אולי אין זה מן הראוי להזכיר יחידים, אולם הדבר הוא אנשים, איכה יוכלנו להרגיש בעוצם-השסחה אם לא תיך גדי הצצה בעינו הנר-הרת של חבר, המרגיש אף הוא בחרות, ונראה לי, כאילו העינים האלה סקרינות

ולוחשות: לא בכדי היה העמל בעשרים שנות עבודה עקצנית ולא בכדי היתה השחיה נגד הזרם, כי הנה אתא היום קויך, לו ולעינינו נשקף חוף מבטחים! מנהיגי הפועלים לא נודסנו הנה בשל נצחין הארעי שלנו במערכות הסלחסה, כי הביאתם הכרת אחריותם לספעל השניא אשר בא"י.

החרות הזו שעלתה ועברה לוכר שנים קרסוניות — היתה סנת חלקם של מעשים, אולי של עשרות, לעומת זה כל 500 שליחי הועידה ואלמים האנשים שכאו לקבלת הפנים של משלחת פועלי איי-זר" נישו את השמחה הרבה אשר הביא היום הזה להווה.

שמחה זו סנין? קשה לרסו על טעמה ונמוקה, כמה וכמה טעמים התלכדו בה. פעלה ההחלטה לאסוף השנה 300 אלף דולאר, פעלה הברכה החפה שנשלחה להסתדרות העובדים, השפיעה ההצהרה, כי הפועלים היהודים באמריקה יעמדו ליסין צבור הפועלים בא"י ויהרפי אחר את ההתקפות הנעשות בהם כוסן יאחרון; השפיעו הוכוחים על ההצביעות בשאלות, אשר זכו להערכה נכונה מטעם הועידה, השפיעה הביכה של הליבור פארטי; היתה זו הברכה הראשונה שנשלחה

העמוד השני

לא רק בחתימותיהם של לנסבורי והנדרסון, כי אם בנושפנקה של לייביר-פרטי בולה המביעה הכרה עמוקה להסתדרות העובדים, השפיעו גם ברכותיהם של ליאון בלום ול גנה, מנהיגי הסוציאליסטים בצרפת ושל טוראטי, סמנהיגי הסוציאליסטים באיטליה. סכתיהם של וגיבור ושל גרין נשיאה של הפיודירישן אף לייביר באמריקה, של ריד סננה, וסכתבו הלכבי והשועע אהבה רבה של שלום אש— כל אלה הוסיפו ששרחם להרבת את השמחה. הנאומים והדו"ח של הנשיא סבס פיין והמזכיר א. המלין הגיילו אף הם את שמחת-החנ. נאומיהם של ביב הפועלים היהודים — יוסף שלוםב נ ושיפליקוב, טורים זינגן וס. זריצקי, ט. פינגסטון ואלנס ריוו, יוסף ברנדס ודוד פינסקי, טשה כיץ וריד הלפרין — רובם בעלי תשובות מרובה, בעלי זכויות גדולות בתנועת הפועלים — כולם הוסיפו לזית-החן לשתי האספות. נאומיהם של החי ב. לוקר ושל שליחי ההסתדרות, החיה רחל ינאית, הון ומריבנסקי עוד העסקו את הרגשת השמחה. כל אלה האשירו כיום אחד על לבותיהם של הסו" נטים וריסמו את רוחם עד אשר התלכדה שוית לבבות הרמונית.

באזירה היהודית באמריקה בזמן האחרון שורר בניגע לאי הלך רוח של

יורדה. לסרות כל ההכרה נתפסו גם העזים שבאושטיסטים לפסיכו של יורדה, דגדן מעקת המשבר באי והיעב של הפועלים בר. מקור הלך רוח זה, כאן באמריקה, ניוון מאותה הרעה שמצאה מהלכים והאומרת, כי התענוטתם של הסוגי היהודים באמריקה כספעל האי הולכנו ופוחתת וכח התנרבותם הולך ואפס. נבראו תיאודיות פרועת שנות משונות, משום כך נעשי קיצוצייתקציב אויסים, האיזול הוכנס בכשר ובעצמותיו של טפעל הבין, והיד ההותכת עודנה נטויה, וכל אלה לא דמו אלא בשל הנחת שוא, כי הסוגי היהודים לא ירצו בתנבורת סאספים, ומצאו גם אסטבתאות להנחת השוא: בשל שיטת-העבודה המשוו בשות באי, שהפועל העברי אחראי להן, פנה התלהבות של יהודי אמריקה.

והנה בא יום א' לינואר 1928 וספח על סני דוכרי שוא, ראשית הוכחשה ההנחה כאילו פנה הזלהבות והתענוטתם של הסני היהודים באמריקה כבנינה של אי ושנית הוכחשה וטענה, כאלו ההמונים מכירים בעקרונות של שיטות העבודה בארץ ישראל.

ההכחשה הראשונה באה עם הפגנת האינטרס הרב של הפועלים היהודים המאורי ננים, הן בוועדת איי העובדת והן בקבלת

פני המשלחת של פועלי אי, וההכחשה השניה באה עם הדו"ח של המשלחת. הכריח לא חיפו על הצרות והענויים של הישוב העברי באי בכלל ועל סצוקתו של צבור הפועלים בפרט, הם הבלישו די הצורך את הקשיום הפוליטיים והכלכליים, אולם הם השכילו גם לנולל בפני הנכחים ככוח הסברה רב את פרשת הכמושים אשר כבשנו ועל הסזויים הגדולים האפשריים לנו, אם יהודי אמריקה ימלאו את תובתם, ולשמע הקריאה נועקו הנאספים כלבבם ובטאדם וסתוך דכריה נשמע הר רחשי האוגר על שוכו ליעשות—ולא בטקצת שותפייטמש ביצירה האי.

והיתה טינא לקברניטי הציונות האמ" ריקאית שלא ראו חיבה לעצמם להופיע בזה, בשלטה טחו עיניהם בראות את הנחד שיל הנדול אשר העלתה ארץ ישראל בלב ההמונים הרחביב, אילו ראו אותו לא היו אולי שמיב כל סבתחם בקוסץ הוא של התורטים הספורכסיים, אולי היו נפקחת עיניהם לראת, כי הדרך הבטוחה ביותר לכיסייהם של עשויי-ישראל היא בטאסציהם של ההמונים הרחביב, ואולי היו גם פוקדים על עורכי-עתוניהם וסופדיהם שלא לחתור תחת עבודת-סנכית דגורקשפטן.

והיה צר, כי את שמחהו ראו רק

שלשת חברי-המשלחת ולא כל רכבות פועלי אי, היום הזה היה להם וראי למקורי ההתעוררות והיה סקל על המעסמה הנוכצח על כהפיהם, הם היו פרנישים: היהדות האמריקאית על הטוני-העם והפועלים, — וד הענק רבי-האונים — ניעור סתרדטו והחג להביר בכיהות העצמיים הננזים בו, אמנכ עוד חכליי-השונה על עפעפוי, אולם דט סתחיל זורם בכלוא-השטף, והטרץ הור יהפוך לכוח יצירה כאן ובאי, ולכל אורך החיות של צבור הפועלים היהודים בעולב ייך ויתמיד אותו דפיוצס, שתחילתו נעוצר בדורנו, פרוצס-ההכראה הכלכלית והרוחניה של היי-העם העברי כאשר הוא שם, איש ימצא בטויו העלאי והסלא כספעלם הגדול של פועלי ארץ ישראל.

אנחנו כאן, חברינו ושאר האלמנטים הסשתתפים במנכית הגורקשפטן תפקידנו ברור לפנינו: אזורי-הכוחות להחשת הפרוצס ההיסטורי הזה, אמצעי חשוב לכך: כבושיד הכספיים של סנכיות הגורקשפטין, יג א לינואר 1928 מילא את כולנו שמחה גדולה ועודדה את רוחנו, סחובתנו לתביא-אח בשורת השמחה הזאת לבית צבורי-הפועלים באי.